Ч. 63 Субота 19 (31) Марта 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Ґазети о з'їзді мужів довіря.

II.

Чим дальше читати справоздання обох офіцияльних орґанів о з'їзді мужів довіря, тим більше видко, як они розходять ся, як тенденцийно представляють хід нарад і стараються ся впливати на свою публику, кождий в своїм дусї: „Дїло“ вірне своїй льояльности в напрямі згоди т. зв. народовцїв з москвофілами, „Галичанин“ знов рубає нельояльно против згоди москвофілів з народовцями, третого союзника, радикалів, они майже спускають зовсім з ока, майже не числять ся з ним. Характеристичне єсть дальше при тім то, що „Дїло“ спускаючи навіть з ока саму справу згоди і консолїдациї ратує де і як лиш може ситуацию пос. Романчука, а „Галичанин“ знов де лиш може дає тому послови штурканця в бік; виходить майже на таке, як коли-б більше розходило ся о сего посла, як о саме дїло помирепя.

Зараз при точці о виборі президиї розходять ся оба справоздавці. „Галичанин“ розказує своїм читателям просто лиш, що нарада відбувала ся під предсїдательством пос. Рожанковского, як коли-б хотів їм сказати: ми горою! — а „Дїло“ знов, як коли-б боялo ся, щоби єго читателї не подумали, що москвофіли взяли на з'їзді верх, не забуває додати, що предсїдателем вибрано пос. Рожанковского на внесене пос. Романчука. Льояльне „Дїло“ подає поіменно, що на секретарів покликано редакторів пп. Белея і Маркова — нельояльний „Галичанин“ встидає ся того, чи уважає то за річ дискретну, і мовчить. „Дїло“ як може, так висуває пос. Романчука наперед, щоби показати своїм читателям, що ось то він той, котрий властиво веде цїлу акцию помирепя, що він в тім дїлї згоди і консолїдациї найперша особа, і длятого нотує, що наради відкрив пос. Романчук, а хотячи додати єму ще більше нїмбу каже: „відозвавшись сердечно до зібраних“ і т. д. „Галичанинови“ байдуже про те, хто відкрив наради і він очевидно не чув тої сердечности, або може знову уважав то за річ дискрециї.

Правди із сих обох офіцияльних орґанів годі довідати ся і тут аж показує ся наглядно, як оба сї орґани баламутять своїх читателїв а тим самим і цїлу провінцию, о скілько мають вплив. Про сю дуже важну промову пос. Романчука, бо зазначуючу цїль з'їзду мужів довіря згадує „Дїло“ лиш коротенько, зазначуючи з неї лиш щиріcть бесїдника, а „Галичанин“ мовчить таки зовсїм про нюю. Правди з них не повинна довідати ся руска суспільність, а коли хоче довідати ся, то нехай читає півофіцияльний орґан радикалів, Kurjer Lwowski, там єї щиро і отверто висказано, не уважаючи єї, як то впрочім і повинно бути, за річ дискретну. Kurjer Lwowski каже виразно, що пос. Романчук відкриваючи збори сказав: **Цїлею з'їзду єсть сполучене ся партий.** — Так, то що иншого; то справа зовсїм ясна. **Цїлею з'їзду мужів довіря не були отже анї згода анї консолїдация рускoго народу а просто лиш сполучене ся партий.** Чого-ж панове ініцияторы з'їзду баламутите нарід, чого туманите єго якоюсь згодою і консолїдацию, коли вам о нюю не розходить ся? Чого втягаєте в вашу акцию национальність і релїґію, коли для сполученя партий вистане пята точка вашої проґрами. Кого-ж думаєте дурити? Чи себе, чи своїх союзників, чи противників, чи той бідний нарід руский, котрого хочете і дальше чвертувати? Чи на то часописи і то ще такі, що називають себе независимими, щоби баламутити і дурити нарід та пхати єго чим раз більше в біду та ширити роздори до крайности?! Сполучене партий то прецї ще не згода і консолїдация народу, бо ті партиї можуть і дальше так само жерти ся як досі і точити народний орґанізм а сполучене їх може бути хиба лиш на то, щоби они себе взаїмно піддержували і не перешкаджали в точеню народного орґанізму. Згода і консолїдация — то розуміємо; они би не дозваляли руїнувати і нищити нарід, або они мусять опирати ся на тих принципах, що держать цїлий нарід. При таких принципах можуть тогди держати ся всї партиї, які лиш суть на сьвітї, бо хоч они вибирають собі всїлякі дороги, то все таки стремлять до одної цїли. Само однакож сполучене партий виключає згоду в народї, бо оно бере в рахубу принципи, на котрі опирають ся партиї а ті принципи не мусять бути згідні з інтересами і добром народу, як то якраз у нас дїє ся.

Але вже найбільше розійшли ся оба офіцияльні орґани в своїх справозданях з реферату пос. Романчука. „Дїло“ подає все лиш загальниками, так, щоби єго читателї як найменше були з того справоздання розумні, а забуваючи на важність самої акциї з'їзду, не спускає з ока особи пос. Романчука і каже, що він „вказав дуже обєктивно на деякі здобутки“. При тім „Дїло“ старало ся подати як найкоротше зміст реферату. „Галичанин“ знов подав зміст реферату значно обширнїйше — коли-б так було уходило, то був би може найрадше подав цїлий реферат — а при тім не пощадив і пос. Романчука, бо витягнув з єго рефе-

Оповідане майора.

(З ческого — А. Е. Мужіка).

I.

Я прийшов до кріпости навідати ся до свого братанича офіцира. Місто бідне, два ряди домів, а все проче то касарнї, пекарнї, каземати, маґазини, заборола і шанцї. Ідучи цїлий день я утомив ся на тїлї і души та рад був, що вечером могли ми зійти ся в пільзненьскій пиварни. Ми засїли собі коло стола, я яко одинокий цивілїст, мій братанич і ще кількох офіцирів. Через хвилю грали ми в біляр, але послїдна партия закінчила ся так погано, що аж встидно би прє нюю згадувати.

Прийшов молодий поручник, чоловік здоровенний і хороший, але з лиця виглядав якось нїби сердито. Привитав ся, присїв ся до нас і казав подати собі чарочку коняку.

— Він вже сходив цїле місто. Сюди приходить на послїдну стацию. Запиває ся — шепче до мене мій братанич.

— Шкода, а він виглядає на доброго чоловіка.

— Добрий і дуже маючий, але пе, що аж злість і жаль бере дивити ся. Домашні і родинні відносини — —

Поручник випив другу і третю.... Пив також і пиво, але то очевидячки лиш длятого, щоби хтось не сказав, що він заливає ся лиш самою брагою.

Але ось ми якось замовкли. О чім таки було говорити? О маневрах та вправах годі перед цивілїстом розправляти, бо він на тім не розуміє ся. Полїтика — то річ ненавистна. О картах се товариство не знало нїчого, і якраз длятого всї тут собі позасїдали. О женщинах — молодші були раді, що не потребують о них гадати, та що можуть трохи відпічнути по цїлоденних любовних заходах, а ті старші — то вже кождий або жонатий, або старий молодець, сухий як скипка.

Поручникови було в тім найлїпше. Був фільософом і знайшов засаду свого житя — пив.

Аж ось увійшов майор. Чоловік поважний плечистий, вже в пятьдесяти роках, волосє у него і густий вус було вже біле як сніг.

— От єсть і пан майор! Аж тепер буде весело.

Настало представлене.

— Я вам дуже рад — сказав пан майор. — Як же вам сподобало ся наше гнїздо? Мабуть не конче — лиш не бійте ся — і додав спотайка злобно: І нам також не конче.

Ми всї на то розсьміяли ся.

— А як же ви тут можете видержати? — спитав я. Мабуть граєте в карти?

— Нї — відповів майор.

— Пан майор навіть не знає, що то червінна сїмка — сказав мій братанич і засьміяв ся.

— Я не знаю? — сказав на то майор спокійно. — Послугач, дайте менї карти!

Роздав карти межи трох грачів з позвичайною зручностию, показав нам три гри, а при кождій доміщав собі так зручно як який ескамотер певну до виграня карту. Нас аж страх взяв.

— А чому-ж нїколи не граєте?

— Нїколи! Вже дуже давно тому — я грав, та ще й як грав! Програв і виграв богато гроша. А коли хочете, то вам розкажу, чому я перестав грати.

— Славно! — понеслось доокола стола.

Ми всї допили. Послугач налив кождому знову. Поручник допив також і велїв принести собі нараз дві склянки, щоби опісля не перешкаджав, а щоби не стала ся єму кривда.

Майор став розповідати. Говорив дійстно красно, не вишукував слів, але так щиро, що кождого займав своїм оповіданем. Мав дзвінкий голос і веселе око, дві прикмети доброго оповідача. Шкода лиш, що єго оповіданя не можна було зловити у фоноґраф, а думаю, що оно й по многих лїтах було би лїпше придало ся, як неодна проповідь моральна.

II.

Передовсїм панове то не тайна, що вам хочу розповісти. Ви мабуть то вже нераз чули

рату о скілько було можна найтяжший калібер, щоби подати оружє против него самого і представити єго в неяснім сьвітлї. Вийшло з тих справозданє таке, що инше — а властиво нїяке — виробили собі понятє о рефератї пос. Романчука сторонники „Дїла“, а зовсїм инше сторонники „Галичанина“ і з того хаосу мала вийти згода і консолїдация! Ба, що більше — аж сьміх бере — оба помирені справоздавцї, коли на другий день прочитали то, що понисали і чим покормили свою публику, зараз і посварили ся. „Дїло“ подаючи голоси деяких дневників, написало між иншим:

„Галичанин“ подав доси лише справозданє з наради мужів довіря, але вже й при тім поступив нельояльно.

„Насамперед подав зміст реферату посла Романчука з такими уступами, котрі пос. Романчук виразно назвав дискретними. Ми були льояльні і подали лиш назагальнїйший зміст реферату, а й нинї не пійдемо дорогою „Галичанина“ і навіть не хочемо розбирати, на скілько він зміст того реферату подав вірно або невірно.

„Дальше „Галичанин“ поступив нельояльно супротив ухвали самого збору, щоби ходу дебати в дневниках не оголошувати, а тілько подати результати дебат. Ми тої ухвали збору льояльно придержались у вчерашнім нашім справозданю. Третю нельояльність споввив „Галичанин“ тим, що коли вже подавав хід дебати, то щоби був подавав не односторонно, т. є. тілько ті промови, котрі єму були на руку, а тогдї вийшло би було ясно і становище збору (без огляду на партиї) до становища, яке заняв пос. Кулачковский. Але „Галичанин“ в таких випадках дискусию зовсїм поминає, як н. пр. промови п. Кулачковского, а пп. Короля і Стахури при другій точцї „проєкту спільної основи“, як дискусию при справі недовіря послам Вахнянинови і Барвіньскому, при котрій відозвалось пару бесїдників (навіть один репрезентант сторонництва радикального) за тим: щоби вотум недовіря ще на сїм першім з'їздї мужів довіря не ухвалювати, а взяти річ так, що сей з'їзд постановляє всїм послам директиву, якої они мають держати ся, а може бути, що пп. Барвіньский і Вахнянин пійдуть на будуще за тим голосом“. Правда, збір поступив инакше, алеж в інтересї справи годило ся се зазначити. Взагалї „Галичанин“ поступив собі супротив з'їзду мужів довіря нельояльно“.

Ну, сї докори „Дїла“, роблені „Галичанинови“ за єго нельояльність ставлять справу знов в иншім сьвітлї. Виходить отже, що була ухвала, щоби із ходу нарад не подавати нїчого, лиш результати дебат. Тим часом самі мужі довіря не респектують своїх ухвал і подають до прилюдної відомости то, що кому догідне, та баламутять публику. Красні то мужі довіря! Єсть з ким робити згоду! Ба, навіть само льояльне „Дїло“ не дуже було зовсїм льояльне, бо коли-б хотїло було справдї придержуватись ухвали збору, то повинно було написати лиш: до тої а тої точки проєкту ухвалено то а то, або: дебата при тій а тій точцї не довела до нїякого результату.

Нам видить ся, що ми вже достаточно виказали на самім справозданю із нарад мужів довіря, як „Дїло“ і „Галичанин“ мимо хвилевої згоди і ухвали мужів довіря дуже розійшли ся. Нехайже тепер самі читателї судять, чи они не баламутять своєї публики. Яка неофіцияльна гадка обох тих орґанів о з'їздї мужів довіря і єго нарадах, покажемо в слїдуючім.

Загальні збори філїї „Просьвіти“ у Станїславові.

(Дальше).

Сходини членів, про котрі була мова, всї засїданя видїлу відбували ся в комнатах товариства „Руской Бесїди“, де містить ся і бібліотека філїї. Видїл почуває ся до обовязку зложити на сїм місци подяку товариству „Бесїдї“, що давала у себе приют філїї. Рівнож дякує видїл архитектови п. Нагірному за 150 брошурок „Де-що про лад в громадї“, даровані філїї, котрі видїл роздав селянам; п. Володимирови Левіцкому за дарованого для бібліотеки „Правотаря“; проф. Олександрови Барвіньскому за II том „Бібліотеки історичної“; Краківскій академії наук за єї видавництва етноґрафічні подаровані для бібліотеки філїї; головному видїлови за 15 зр. підмомоги; Братству церковному сьв. О. Николая в Тисьмениці за 2 зр.; о. Н. Бачиньскому за 1 зр.; наконець др. Конкольнякови і Куровцеви за виклади для селян.

Видїл філїї, манїфестуючи товариство на вні, представляв себе преосв. епископови Куїловскому, коли він обняв правлїнє епархії і поручив філїю єго памяти і опіцї. Видїл брав що-року живу участь в народних манїфестациях місцевих Русинів, в устроєню віча, в устроюваню вечерниць Шевченкових. Видїл висилав відпоручників на перенесенє мощей Маркіяна Шашкевича з Новосїлок до Львова; при инших народних торжествах, коли члени видїлу не могли бути, заявляв видїл свою участь телєґрамами чи привітними письмами.

Вкінци уступаючий видїл чує ся обовязаним подати до відомости, що філїя має виробленє довірє в сусїдних повітах, що сьвідомість национальна високо розбуджена, чого доказом най буде добрий стан товариств економічних і просьвітних, уже істнуючих, і підготовленя до основаня нових — отже при роботї і добрій волї одної і другої сторони єсть запевнена можність сповненя великого післанництва філїї товариства „Просьвіти“.

Другий справоздавець п. Лев Гузар здав справу з маєтку філїї. За час той мала філїя доходу 283 зр., а розходу 272 зр. Маєток філїї в готових грошах виносить 11 зр.

Над справозданєм забрав слово п. Н. Бачиньский з Милованя і звернув ся до головного видїлу, щоби заложив часопись чисто господарску і щоби постарав ся о вандруючого учителя господарства, котрий би заразом міг бути редактором часописи.

Др. М. Коцюба спротивив ся тому, щоби в однїй особі лучити такі два уряди, але зовсїм годив ся з о. Бачиньским, що видїл головний займає ся за мало справами господарскими а тим і найбільше жизненими для хлїборобів, отже був рівнож за тим, щоби заложити часопись господарску або редакцию „Читальнї“ припоручити більше фаховому чоловікови. (Легко казати і радити, а тяжше то виконати. *Ред.*)

О. Бачиньский поставив внесенє, щоби головний видїл розписав конкурс на фахового учителя рільництва з платнею хоч-би й 1.500 і 2.000 зр.

Се внесенє змодифікував др. Коцюба в той спосіб: „Збори взивають головний видїл: а) щоби розписав конкурс на фахового вандрівного учителя рільництва; б) щоби, наколи не може удержати господарскої часописи, увзглядняв і розширив в проґрамі видавництв видавництва господарскі і економічні“ — Се внесенє збори приняли.

Над справозданєм не забрав нїхто більше голосу. Предсїдатель зборів попросив о вибранє комісиї контрольної до справдженя рахунків. Збори вибрали д-ра Коцюбу і п. Полотнюка.

Збори удїлили абсолюторию видїлови і подякували єму за єго роботу, а відтак заявили охоту голосувати поодиноко над вибором кождого з 10 видїлових після уложеної вже лїсти.

О. Абрисовский заявив, що не може приняти вибору за-для того, що надто обтяжений иншою роботою і предложив на своє місце Дмитраша, начальника громади в Ямници. — П. Дмитраш заявив, що пiймає обовязок члена видїлового так, щоби не сидїти у видїлї для почести, але щоби працювати, а що єму, яко хлїборобови тяжко буде бувати на засїданях видїлу, котрі відбувають ся вечерами, то не

від мене, але добру річ не шкодить молодим людем заєдно повтаряти, а ви панове, вибачте, таки ще трохи молоді.... Вам пане (він звернув ся тут до мене) даю повну власть таки конче списати отсе оповіданє, коли прийдете до Праги. Представте мене при тім яко старого бурмила — все одно. Я не хочу забавляти, — а поучати.

Нинї тому пятнайцять лїт — —

Чи знаєте ґрафа Левенштайна? Він має свою маєтність на Мораві. Чоловік то знаменитий, — щедрий і ощадний, милосердний і справедливий, котрий робить для народу більше, як десять инших подібних панів.

Ми були на маневрах в долїшній Австриї. Шибали собою по околици від самого рана. В полудне стали на годинку на спочинок. Але щоби не забути — я тогди був надпоручником і заступав занедужавшого капітана та мав під собою касу нашої компанії.

Отже того дня, як кажу, лишилось менї було звиш сто золотих, котрі я взяв з собою. Ми впали до господи на приготовлений вже обід і на борзї з'їли, що було. Лишалось нам ще три чверти години часу. Аж ось увійшов ґр. Левенштайн, тогди також надпоручник від уланів, звістний грач. Казав зараз принести карти.

— Хто з вас, панове, хоче на пів годинки?

Товариші одним голосом крикнули: Гавлена! — і стали сьміяти ся.

Я пішов грати. Свого власного майна мав я всего лиш десять золотих. Я знав, що ґраф грає о великі грошї, а всеж-таки я пішов. Чорт, бачите, напосїв ся був на мене. Все щось як би менї заєдно шептало: Іди, іди! Я брав то за добрий знак, як і ту обставину, що мене ґраф сам до гри завізвав. А то, бачите, так, як би вже чоловік мав половину виграних гроший в кишени. О тім, щоби не йти грати, я й не подумав. Я був би то уважав собі за якийсь сором, за якийсь свій упадок.... Дивити ся лиш на других, а самому не грати, я би то не доказав.

Третий грач зголосив ся також.

Ми засїли грати. Товариші нас обступили. Щастє менї, що правда, таки сприяло. За пів години виграв я звиш двіста золотих риньских. Ґраф платив, не кажучи й слова.

Але опісля щастє обернуло ся. Я став програвати. Дивлю ся на свій годинник. Остає ся ще лиш десять мінут. Товариші почали вставати і відходити до своїх компаній. Ми грали дальше, а я брив чим раз глубше. Я сягнув по грошї, призначені для компанії і поставив на карти сто риньских. Грав і програв. Ґраф хотїв роздати ще раз карти, коли нараз почув ся з надворку сиґнал. Ґраф кинув карти на стіл і вийшов, а другий грач за ним. Я лишив ся сам один.

Я вхопив ся за голову. Мене взялась розпука. Оставав ся ще лиш один спосіб — револьвер....

В тій хвилї прийшов менї, Бог знає як, на гадку мій батько. Бідний, хоч сам вже від старости ослаб на силах, все таки посилав менї грошї. Знаю, що жалував собі й склянки пива, а я програвав то єго пиво....

Здавало ся менї, що чую єго голос: „Іди за ним, іди за ним!“

Я вибіг з господи як той, що з розуму зійшов, пустив ся майже без памяти за ґрафом, крикнув за ним, а він пристанув.

— Пане ґрафе — відозвав ся я охриплим голосом благаючи, що аж кров стала менї набігати до голови. — Прошу вас, зглянтесь на Бога, позичте менї гроший! Я програв касу.

— Чи ви здурїли, чи що?

— Прошу вас, пане ґрафе, не робіть мене нещасливим! Коли не вислухаєте моєї просьби, то прийдесь менї застрілити, і то зараз!

— А то я грав о крадені грошї? — викричав ся ґраф па мене. Яка погань! Не хочу тих гроший, а що-б вам показати, що не хочу. —

— Я аж задрожав з радости і заточив ся як пяний.

Він витягнув з поляреса сотку, мою сотку, і закликав як раз переходячого попри нас офіцира:

— Товаришу, може хочеш закурити папіроску?

Подав єму папіроску зложив сотку в кількоро і запалив нею папіроску.

Офіцир аж здивував ся.

Ґраф пустив ся дальше з страшним спокоєм.

— Пане ґрафе — кликав я за ним майже

може приняти того обовязку. — Др. Коцюба сказав: Виділ філії не може радити над селянами без селян і повинен мати у своїм складі хліборобів. То, що заявив п. Дмитраш при своїм виборі, сьвідчить о високій его сьвідомости про роботу просьвітну, отже тим більше пожадано мати в виділї такого члена; нехай же приме вибір, а виділ може скликувати свої наради на такий час, в якім і п. Дмитрашови буде догідно. — По сім п. Дмитраш приймив вибір. Дальше збори приймили однодушно вибір виділових: проф. др. М. Коцюби, проф. С. Недїльского, о. Н. Бачиньского, о. З. Шепаровича з Колодїївки, посла Гурика і проф. ґімн. Іл. Кокорудза, а на заступників: п. Льва Гузара, учит. Ром. Заклиньского і учит. Т. Біленького.

(Конець буде.)

Перегляд полїтичний.

На вчерашній спільній конференциї міністрів під проводом ґр. Кальнокого ухвалено спільний буджет і конференциї закінчили ся. Спільні Делеґациї постановлено скликати під конець мая.

Вчера перед полуднем приїхав до Аббациї Є. Вел. Цїсар в гостину до цїсаря нїмецкого. По приїздї до готелю „Стефанія" перебули оба Монархи через десять мінут з собою. Опісля їздив Монарха до Волоски в гостину до вел. княг. Тоскани. Вернувши відтак вийшов разом з нїмецким цїсарем на корабель „Мольтке", де подано чай. По вечери у нїмецкого цїсаря попращались оба Монархи; цїсар нїмецкий відвів ще Є. Вел. нашого Цїсаря до Маттулії. Місто було вечером ілюміноване.

У Відни вибухнув вчера несподївано страйк робітників при фабриках ґазу. Застрайкувало около 2000 робітників, а коли справа не буде ще нинї залагоджена, то готове цїле місто остати ся нинї без сьвітла. Причиною страйку було відправленє одного робітника, котрий працював 17 лїт без перерви при фабрицї.

Новинки.

Львів дня 30 марта.

— **Перенесеня.** П. Міністер судівництва переніс нотарів: Теоф. Вайдовского з Бібрки до Тернополя, Алойс. Шнайдера з Сянока до Самбора, Роб. Адамского з Устрік долїшних до Бібрки, Апт. Пущиньского з Немирова до Сянока і др. Арт. Блюменфельда з Лютовиск до Устрік долїшних.

— **Доповненє шляхів зелїзничих в Галичинї.** Як з Відня доносять, проектує ся в найблизшім часї таке доповненє галицких зелїзниць: Тшебиня-Вадовиці-Андрихів; дальше Переворск-Розвадів; продовженє зелїзницї Львів-Белзець до Угринова; вкінци при помочи шляху з Дембиці на Дуклю до Мезе-Лаборц має повстати нове получене з Угорщиною. У всхідній Галичинї мають бути побудовані шляхи: З Лупкова до Тисної; дальше шлях Галич-Бережани-Тернопіль з бічною лінією до Підгаєць; відтак Тернопіль-Копичинцї і Копичинцї-Борщів-Мільниця з бічним шляхом до Скали; вкінци Делятин-Коломия і продовженє шляху Чортків-Залїщики на Буковину через Кіцмань до стациї Лужан.

— **З „Народної Торговлї."** Впр. Духовеньство і Хв. Братства церковні просимо, щоби зволили поспішити з замовленями сьвітла на сьвята вирост з фабрики, бо при теперішнім повільнім транспортї можуть посилки легко спізнити ся. При тім додаємо, що транспорт посилки з фабрики триває 12—15 днів. — *Дирекция.*

— **Будова церкви при Народнїм Домі у Львові** доходить уже до кінця. З весною с. р., начнуть ся дальші роботи а передовсїм розбере ся старий мур, що окружає площу за пресвитерию церкви. Площа очистить ся, вирівняє ся і буде обведена відповідною зелїзною огорожею. Також роботи у внутрі церкви, розпочаті вже в лїтї минувшого року, будуть дальше продовжати ся.

— **Реформа в мешканях.** Наукою о мікробах, бацилях і т. п. дрібненьких сотворінях, котрі мають ту погану прикмету, що з чоловіком, паном всякого сотворіня, жиють на стопі воєнній і звичайно перемагають его, лїкарі так налякали зяможних людий, що они тепер всюди бачуть мікробів, і боять ся о свое здоровлє. Але та обава їх досить оправдана. Мешканя їх уряджені так, що там повно всяких меблїв, диванів, занавіс, портієр, тапетів і т. п., значить: повно гнїзд на мілїярди мікробів, а мало місця на сьвіжий воздух. Хоч би дивани, занавіси і все дуже тріпати, чистити, прати, все таки мікробам то не дуже шкодить, бо їх то нї болить, нї свербить і вигнати їх годі. Виходить з того таке, що лучше не тримати того всього краму в хатї, лучше мати тілько що найпотрібнїйші меблї, щоби воздух мав як найбільше приступу і місця в хатї, бо чоловіка держить добрий воздух при житю, а не дивани і т. п. Отже тепер в Парижи має бути такий напрям, щоби в той простий, невибагливий спосіб уряджувати мешканя. Треба признати, що та думка розумна.

— **Брак надзору** над дїтьми був знов причиною страшної пригоди дня 23 с. м. у Вашківцях над С. в Буковинї. Селянин Скордочук вийшов разом з жінкою з дому, лишивши в хатї двоє дрібних дїтий. Тї бавили ся так, що запалювали кусні паперу. Одежа на них занялася і они на смерть попекли ся. Коли мати вернула до дому, застала вже дїти неживі.

— **В Кутах,** як звідтам доносять, вломили ся в почи з дня 25 на 26 марта незвістні злочинцї до каси уряду податкового. Пивницею дістали ся до сїний, а звідси, вибивши мур, до касового бюра. Однако їх заходи, щоби розбити вертгаймівску касу, остали без успіху, імовірно задля недостачі часу.

— **Зафантована дитина.** Незвичайна пригода трафила ся черновецкому бідному жидови Йонасови Тварцови. Він жив у Мариї Грончук і був їй винен за коморне 2 зр., котрі довго не віддавав. Вкінци Грончучка прийшла до Шварца і за 2 зр. зафантувала ему піврічну дитину. Шварц мусів іти аж до полїциї просити о поміч, щоби відобрати зафантовану дитину.

— **Незгода в родинї.** В Петрівцях селянин Степан Ткачук жив від якогось часу в незгодї зі старим тестем своїм Костем Кицою. Все грозив старому, що забє его. І справдї забив его дня 22 с. м. в ночи. Покалїчив страшно, повісив на стелї, а сам утїк в безвісти.

— **Пригода ката.** Угорский кат Франц Козарек помер в суботу проживши 51 лїт. Він то в цїлїй Угорщинї висилав засуджених на смерть на другий сьвіт, тай немало їх вислав. На своє ремесло був досить зарозумілий і вмів его добре. Але раз таки трафила ся ему дуже немила пригода. Повісив чоловіка, як звичайно, і коли висїльник, як здавало ся помер, казав его зняти з шибеницї і завезти на кладовище. Тимчасом на дорозї до гробу той повішений небіщик встає з воза і каже фірманови, що він зовсїм здоров і нїчо ему не бракує. Фірман в крик, але годї, мусїв завернути до шпиталю замість до гробу. Стали люди собі голову ломити, чи того чоловіка будуть вішати наново, чи ні, але висїльник помер на другий день у шпитали з страшного зворушеня. Козарек не любив нїколи згадувати ту немилу пригоду.

— **Утїк з дому родичів** хлопець, Стефан Петраш, син Кирила Петраша, селянина з Кнїгинина під Станїславовом, побираючий науку в школї дяківскій п. Полотнюка. Отець догадує ся, що він став за дячка у якого сьвященика. Прошу уклінно Духовеньство і кождого, хто знав би о тім, подати без проволоки звістку на мою адресу. — *Омелян Абрисовский* катихит школи женьскої в Станїславові.

— **В три днї по вінчаню.** В Язлівцях повісив ся молодий селянин Ярема Врач, а то в три днї по вінчаню, бо пересьвідчив ся, що жінка не була гідна его любови...

— **Довге прізвище.** Іменований недавно новий цивільний ґубернатор Мадриту зве ся так: Don Jose Angel Mena del Barco y Gayoso de los Cobos Pando Telez Giron Gondinez de Paz, duque de Tamames.

крізь плач, не знаючи вже сам, що говорю. Я підбіг до него та йшов вже поруч з ним.

— Прошу вас, пане ґрафе! Говорю до вас як чоловік до чоловіка. Чи лежали ви коли в слабости? Чи видїли ви тоди, як коло вашої постелї стояло на колїнах двоє старих людий та молили ся за вас? Видите — таких двоє людий може саме тепер стоять дома на колїнах і молять ся за мене.

Ґраф трохи поблїд.

— Кілько вам потреба?

— Сто риньских.

— Ось вам они! — сказав він і подав менї сотку. Я вхопив его як коли-б у снї за руку і мало вже не поцїлував. Я вже сам не знав, що роблю.

Він вирвав від мене руку, вийняв хусточку з кишенї і обтер собі єї....

Я обернув ся і побіг до свого відділу; з радости мало аж не удушив ся. В тій вже хвили я вже закляв ся.... До відділу свого я вже був спізнив ся, капітан прискочив до мене і став ганьбити перед всіми людьми. Я стояв як стовп а в дусї гадав собі: Лиш ще дуще, ще дуще!

Від тої хвилї почув я, що в менї настає нове житє; і рад був змити з себе старий порох морем гірких докорів і заслуженого упокореня. Цїлий день проминув менї як би в снї. Вечером дістав я письмо від батька — бідачиско нездужав. Але щоби его можна було відвідати дома, о тім годї було й погадати.

(Конець буде.)

Телеґрами.

Відень 30 марта. Pol. Corr. довідує ся, що Є. Вел. Цїсар надав президентови француского републики велику ленту ордера сьв. Стефана, а амбасадор Гойош одержав приказ доручити президентови ознаки сего ордера.

Прага 30 марта. Раду громадску в Ломници розвязано з причини відбувших ся там в недїлю зборів молодоческих, на котрих обговорювано процес Омлядіни.

Париж 30 марта. Президент Карно приймав на офіцияльній авдієнциї амбасадора Гойоша, котрий вручив ему ознаки ордера св. Стефана. Карно сказав амбасадорови, що єсть дуже вдоволений з побуту Монарха на пригірку сьв. Мартина і просив, щоби він передав свому Монарсї вирази щирої его подяки.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	2·	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10 16	11 11	—	—
Підвол. Підзам.	6 54	3·32	10·40	11 3·	—	—
Черновець	6 36	-	10 36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·2·	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.